

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/204/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912212761
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912212761.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Novotnej a sudcov JUDr. Aleny Antalovej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Rimavskej Sobote, č.k. 9C/162/2012-53 zo dňa 24. novembra 2014, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd v Rimavskej Sobote (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom č.k. 9C/162/2012-53 zo dňa 24. novembra 2014 zamietol žalobcom podanú žalobu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom okresného súdu v exekučnom konaní. V žalobe uviedol, že povinnosťou súdu bolo rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v zákonnej lehote 15 dní od doručenia žiadosti. Keďže okresný súd v tejto lehote nerozhodol, išlo podľa tvrdení žalobcu o nesprávny úradný postup, ktorým mu vznikla škoda. Na základe exekučného spisu č. 2Er/269/2010, s ktorým sa oboznámil súd pri dokazovaní, nemožno pochybovať, že okresný súd síce nerozhodol v danej exekučnej veci v zákonom stanovenej lehote, na čo poukazuje aj samotný žalobca, avšak touto lehotou viazaný nebol, pretože platí len v prípade, že súd poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie a nie vtedy, keď uznesením žiadosť zamietne. V žalobnom návrhu si žalobca uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu nesprávneho úradného postupu okresného súdu, ktorým boli ohrozené jeho legitímne očakávania a tento zásah do zákonných nárokov vyvolal stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci. Žalobca však nepreukázal nesprávny postup okresného súdu. Počas celého konania nepreukázal ani vznik majetkovej škody, na ktorú poukazuje. V súvislosti s priedňami, ktoré taktiež uvádza v návrhu, je potrebné poznamenať, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať priedňhy v konaní súdu, túto právomoc má iba Ústavný súd Slovenskej republiky. Okresný súd zdôraznil, že žalobca svojimi hromadnými podaniami znefunkčuje súdy, pričom chce ťažiť z tejto situácie. Vzhľadom na zistený skutkový stav a z dôvodu, že nemožno konštatovať zbytočné priedňhy pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, ktoré by zakladali právo žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, súd žalobu v plnom rozsahu zamietol ako neopodstatnenú a neodôvodnenú. Keďže si žalovaná, ktorá mala v konaní úspech, žiadne trovy konania neuplatnila, súd jej právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec vrátil na opätovné prejednanie. V odvolaní uviedol, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pričom poukázal na skutočnosť, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, aj keď riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania z dôležitých dôvodov. Podľa názoru žalobcu súd vychádzal z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti a tým nesprávne aplikoval ustanovenie §101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti pritom žalobca zdôraznil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, ale na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca ďalej uviedol, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých vychádzal súd pri svojom rozhodovaní a ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, a preto podľa jeho názoru došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Namietal aj skutočnosť, že žalobcovi bola odňatá možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci, nebol oboznámený s obsahom dôkazov, prednesov, sám nemal možnosť sa k daným veciam vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Podľa žalobcu súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej konštatoval, že súd úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrolu stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti považuje rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je prejavom svojvôle súdu, preto je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku nie je vôbec zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, pričom sa to rovnako týka aj chýbajúcich dôkazov pri nemajetkovej ujme. Ďalej uvádza, že napriek tomu, že súd sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, nenašiel pre túto nečinnosť a nesprávny postup žiadne objektívne ospravedlňujúce dôvody. Súd porušenie práva nekonštatoval a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Žalobca namietal, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavný súd Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p. čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici potom, ako súd dospel k záveru že odvolaniu nebolo možné vyhovieť. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012,

(1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Odvolací súd po preskúmaní veci z dôvodov uvedených v odvolaní zistil, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Odvolací súd nenašiel dôvod, aby sa od logických a

presvedčivých argumentov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku odklonil, a preto naň v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. odkazuje.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že predmetom sporu bolo právo navrhovateľa na zaplatenie náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom okresného súdu ako súdu exekučného pri výkone verejnej moci. Žalobca už v žalobe žiadal, aby nadriadený súd v zmysle § 12 Občianskeho súdneho poriadku rozhodol pred prvým prejednaním veci o prikázaní veci inému súdu, pretože sudcovia vecne a miestne príslušného Okresného súdu Rimavská Sobota sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania. Svoju žiadosť oprel o tvrdenie, že okresný súd zapríčinil svojim nesprávnym úradným postupom vznik škody na strane žalobcu, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Ak bol sám tento súd škodcom v spore medzi žalobcom a štátom, tak je vylúčené, aby prostredníctvom sudcov rozhodol predmetný spor. Z dôvodu námietky zaujatosti vznesenej žalobcom, z ktorej vyplynulo, že pridelením tejto veci ktorémukoľvek zo sudcov konajúceho súdu by právo navrhovateľa na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom bolo porušené, keďže neexistuje podľa rozvrhu práce na súde žiaden sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý, predložil okresný súd nadriadenému súdu na rozhodnutie námietku zaujatosti vznesenú žalobcom. Nadriadený súd o nej rozhodol tak, že v prejednávanej veci vylúčil z rozhodovania len toho sudcu, ktorý konal v navrhovateľom namietanej exekučnej veci. Ostatných sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania v tejto veci nevylúčil a nevylúčil tak ani konajúceho sudcu. Aj keď je podkladom práva žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá to automaticky pomer sudcu k veci. Preto neexistuje žiaden relevantný dôvod k tomu, aby bol zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený. Zákonného sudcu, ktorý prejednáva a rozhoduje vec na vecne a miestne príslušnom súde, nemôže vylúčiť z prejednávania a rozhodnutia veci len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci, mala byť žalobcovi spôsobená škoda (rozhodnutie NS SR č. k. 3Cdo 102/2013). Je potrebné zdôrazniť, že tak ako je neústavné, aby vo veci rozhodoval vylúčený sudca, takisto je neústavné, aby bol z prejednávania a rozhodnutia veci vylúčený taký sudca, ktorý vo veci nie je zaujatý. Na tom nič nemení ani fakt, že žalobca z dôvodu nesúhlasu s tým, že konajúci sudca nie je vo veci vylúčený, podal ústavnú sťažnosť z dôvodu porušenia jeho základného práva zaručeného mu článkom 46 ods. 1 Ústavy ako aj článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý súdny proces. Odvolaciemu súdu je aj z iných rozhodnutí Ústavného súdu SR napr. 1 ÚS 89/2013 zo dňa 6. 2. 2013, 1 ÚS 92/2013 zo dňa 13. 2. 2013, ktorými už rozhodoval o obdobnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniam nadriadeného súdu zrejme, že tento návrh bol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie odmietnutý. A keďže iné dôvody, pre ktoré by mal byť zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený okresným súdom a ani odvolacím súdom zistené neboli, je námietka žalobcu o tom, že vo veci rozhodoval nezákonný a zaujatý sudca nedôvodná. Odvolací súd preto žalobcovu námietku, podľa ktorej v konaní rozhodoval vylúčený sudca, vyhodnotil ako nedôvodnú.

Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu náhradu škody 434,48 Eur a nemajetkovej ujmy 86,90 Eur z toho dôvodu, že exekučný súd nepostupoval v súlade so zákonom, keď v exekučnom konaní, ktoré začalo na návrh žalobcu nerozhodol v lehote podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Zb. (Exekučný poriadok), t.j. v lehote 15 dní o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Tvrdil, že konanie začalo 18.01.2010 a exekučný súd rozhodol o žiadosti až 5.10.2010. Výšku škody žalobca vyčíslil z nevyožnenej istiny a príslušenstva, ktorá už nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím súdu v občianskom súdnom konaní vedenom voči dlžníkovi a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodnil tým, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania žalobcu, že zákonným postupom dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Dôvodil, že mohol pri včas vydanom rozhodnutí exekučného súdu uskutočniť rad iných krokov, ktoré by zvýšili jeho úspech pri vymáhaní pohľadávky a jej príslušenstva. Náhrada nemajetkovej ujmy ma podľa žalobcu základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej sankcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd ďalej zistil, že prvostupňový súd si v rámci prípravy pojednávania zadovážil predmetný exekučný spis. Z exekučného spisu 2Er/269/2010 vyplýva, že exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučnému súdu 18.2.2010. Exekučný súd rozhodnutím 2Er/269/2010-13 zo dňa 6.9.2010 zamietol žiadosť exekútora, z odôvodnenia vyplýva, že exekučný súd skúmal, či exekučný titul, ktorým mal byť rozhodcovský rozsudok bol vydaný v spotrebiteľskej veci, a teda či rozhodcovská zmluva bola uzatvorená platne. Následne exekučný súd rozhodnutím 2Er/269/2010-42 zo dňa 25.7.2011 exekúciu zastavil. Z obsahu súdneho spisu súd zistil, že

prvostupňový súd predložil vec na rozhodnutie o námietke zaujatosti nadriadenému súdu, ktorý rozhodol tak, že konajúci sudca JUDr. Ivan Ďalak nie je vylúčený z prejednávania a rozhodnutia veci 9C/162/2012 (uznesenie 16NcC/326/2012 zo dňa 11.10.2012).

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd predvolal účastníkov konania na pojednávanie riadne a včas a zároveň ich vyzval, aby predložili alebo označili dôkazy, a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu prevzal predvolanie 7.11.2014. Pojednávanie bolo nariadené na deň 24.11.2014, preto lehota na prípravu bola zachovaná. Žalobca doručil prvostupňovému súdu 20.11.2014 elektronicky návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pretože podľa jeho názoru nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu. Súčasne podal návrh na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa tohto podania podal na ústavný súd. Žalobcovi bolo vyjadrenie žalovanej doručené. Okresný súd návrhu na prerušenie konania ani návrhu na zrušenie pojednávania nevyhovel. Na nariadenom pojednávaní rozhodol, že vec prejedná v neprítomnosti účastníkov konania. Rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania pre nesplnenie podmienok podľa § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. konštatoval, že o námietke zaujatosti rozhodol nadriadený súd a zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodnutia prejednávanej veci a tiež, že žalobca neosvedčil, že sťažnosť na Ústavný súd v skutočnosti podal, keďže nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci to, že takáto sťažnosť bola podaná. Súd rozhodol aj vo veci samej napadnutým rozhodnutím.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka, podľa ktorej prvostupňový súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a že v konaní rozhodoval vylúčený sudca neobstojí. O tom, že konajúca sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodnutia veci rozhodol právoplatne jej nadriadený súd. Prvostupňový súd postupoval v súlade s ustanovením § 101 Občianskeho súdneho poriadku, keď prejednal vec v neprítomnosti účastníkov, ktorí boli riadne predvolaní a ktorým bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. po tom ako zistil, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania a nezistil dôvod na odročenie pojednávania. Takýto postup v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako procesný postup okresného súdu, ktorý by založil vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. postup, ktorým by bola žalobcovi odňatá možnosť konania pred súdom.

Pokiaľ okresný súd vec prejednal na pojednávaní, ktoré bolo riadne a včas nariadené a rozhodol vo veci samej, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca sa tejto možnosti zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Odvolací súd je toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Keď tu takéto dôvody chýbali a žalobca sa pojednávania nezúčastnil, sám si zmaril možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné práva.

Žalobca vo svojej žalobe označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom z ním označených dôkazov okresný súd vychádzal, keď si zadovážil exekučný spis 2Er/269/2010. V súlade s obsahom tohto spisu zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného, proti povinnému Jánovi Szekeresovi pre vymoženie 387,68 Eur a prísl. doručená 18.2.2010. Exekučný súd uznesením zo dňa 6.9.2010 žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Následne bola exekúcia zastavená uznesením 2Er/269/2010-42 zo dňa 25.7.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 17.9.2011 zastavená.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR otázka, či bolo alebo nebolo porušené v konkrétnom súdnom konaní právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa skúma vždy podľa okolností konkrétneho prípadu. Podstatné sú 3 kritériá, a to zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Žalobca namietal, že nebola dodržaná 15-dňová lehota na vydanie poverenia pre exekútora, 15 dní od doručenia žiadosti exekútora exekučnému súdu. Podľa § 44 ods. 2 exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania, ktoré začalo spísaním návrhu do zápisnice pred súdnym exekútorom 18.1.2010 súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu v prípade že nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomné poverí exekútora, aby vykonal exekúcie. Táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadostí alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z predmetného ustanovenia je nepochybné, že 15-dňová lehota platí len pre prípady, kedy je návrh na začatie exekúcie, žiadosť o vydanie poverenia, ako aj exekučný titul v súlade so zákonom. Ak

však exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom nemá stanovenú lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie (pozri aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 243/2013, IV.ÚS 605/2012). V predmetnom prípade exekučný súd rozhodol o žiadosti na udelenie poverenia doručenej mu 18.2.2010 uznesením z 6.9.2010. Takýto postup je odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Najmä v takom prípade, ako v predmetnej veci, keď exekútor k svojej žiadosti o vydanie poverenie na vykonanie exekúcie pripojil ako tvrdený exekučný titul rozsudok stáleho rozhodcovského súdu bez toho, aby zároveň pripojil rozhodcovskú zmluvu, na základe ktorej by mohol predmetný rozsudok rozhodcovského súdu byť exekučným titulom. Potom bolo úlohou exekučného súdu skúmať, či mu bol alebo nebol predložený exekučný titul. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že rozsudok nebol dostatočne odôvodnený, keď súd zistil, že poverenie pre exekútora nebolo vydané v 15-dňovej lehote a napriek tomu žalobu o náhradu škody zamietol. Podstatné v danom prípade bolo, že vo veci nebol predložený exekučný titul. Preto nebolo možné rozhodnúť o vydaní poverenia v lehote 15 dní. Žalobca si sám zaviniť, keď žiadal vykonanie exekúcie bez toho, aby disponoval exekučným titulom. Rozhodcovský rozsudok v zmysle § 35 zákona o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z. z. má pre účastníkov účinky ako právoplatný rozsudok. Podľa predmetného zákona to platí pre rozhodnutia vydané rozhodcovským súdom v konaní podľa zákona o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovskému súdu jeho kompetencia rozhodovať majetkové spory neplynie priamo zo zákona, ale rozhodcovský súd ju získa až na základe dohody medzi účastníkmi sporu - rozhodcovskej zmluvy. Z tohto dôvodu je pre posúdenie, či súdu bol alebo nebol predložený exekučný titul, nevyhnutnou súčasťou prieskumu zisťovanie, či bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy dohodnutej, či už vo forme osobitnej zmluvy alebo doložky k inej zmluve. V prípade, že išlo o rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci, je exekučný súd v zmysle eurokonformného výkladu povinný posúdiť aj to, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe platnej rozhodcovskej zmluvy. Žalobca v predmetnom exekučnom konaní nepredložil súčasne s predkladaným rozhodcovským rozsudkom aj rozhodcovskú zmluvu tak, aby exekučný súd mohol posúdiť bez ďalšieho, či išlo o exekučný titul. To znamená, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe právomoci založenej dohodou strán sporu. Nie nepodstatnou je aj skutočnosť, že žalobca sám iniciuje veľké množstvo exekučných konaní pred okresným súdom a za takej situácie je akceptovateľná. predmetná lehota v ktorej bolo rozhodnuté. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie žalobcu v odvolaní, že bola splnená podmienka nesprávneho úradného postupu nezodpovedá skutočnostiam obsiahnutým v príslušnom exekučnom spise a zisteniam, ku ktorým dospel okresný súd z tohto dôkazu.

K žalobcovej námietke, že prvostupňový súd neprípustne skrátil dokazovanie a žalobcu nepoučil o možnosti predkladať dôkazy je potrebné uviesť, že táto námietka nezodpovedá obsahu súdneho spisu. Žalobca bol poučený o tom, že má právo predkladať dôkazy do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania už v predvolaní na súdne pojednávanie. Napriek riadnemu predvolaniu sa na toto pojednávanie nedostavil. Navyše táto námietka ani nesmeruje alebo nekorešponduje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, keď žaloba nebola zamietnutá z dôvodu, že žalobca nepreukázal výšku škody, ale z dôvodu, že nebola splnená podmienka zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pretože nebol zistený nesprávny úradný postup, o ktorom tvrdil žalobca, že takýmto postupom je.

Žalobca namietal predčasnosť napadnutého rozhodnutia, ktoré bolo vydané skôr, ako bolo rozhodnuté o návrhu na prerušenie konania. Keďže žalobca podal návrh na prerušenie konania, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že prvostupňový súd rozhodol o žalobcových návrhoch na prerušenie konania. Žalobca v odvolaní ani netvrdí, že by ním tvrdené porušenie povinnosti prvostupňovým súdom malo mať za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Takýto žalobný dôvod neobstojí, pretože nie je v súlade ani s § 109 Občianskeho súdneho poriadku ani s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Naopak, ak nie sú žiadne dôvody na prerušenie konania bez ohľadu na to, či sa žalobca domnieva, že také dôvody sú, súd je povinný postupovať v konaní tak, aby bolo rozhodnuté plynulo a bez prieťahov. V danej veci nebol dôvod na prerušenie konania, pretože prvostupňový súd bol viazaný právoplatným rozhodnutím nadriadeného súdu o tom, že konajúci sudca nebol vo veci vylúčený. Žalobca ani v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu netvrdil, že o jeho ústavnej sťažnosti prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, teda že bola jeho sťažnosť Ústavným súdom prijatá na ďalšie konanie v zmysle § 23 ods. 3 zákona o Ústavnom súde č. 38/1993 Z. z..

Podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej správy štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného vyplýva, že ide o

objektívnu zodpovednosť, predpokladom ktorej je nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Bez splnenia ktoréhokoľvek z uvedených troch predpokladov nemá štát za škodu zodpovednosť. Bez toho, aby bol v konaní jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok vznik škody alebo nemajetkovej ujmy, nie je dôvod zaoberať sa výškou škody a ani príčinnou súvislosťou medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Keďže v prejednávanej veci nebol zistený nesprávny postup v konaní exekučného súdu a ani nebol preukázaný, nemohlo dôjsť k zodpovednosti štátu za škodu, a preto okresný súd správne postupoval, keď s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu nezisťoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa z jeho správnych dôvodov potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O.s.p.).

Odvolací súd rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal, pretože svoje trovy v zákonom stanovenej lehote nevyčíslil..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Úspešným bol žalovaný, avšak si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil, a preto mu súd ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.